

El segrest d'Olot «in memoriam

El segrest d'Olot «in memoriam

Els mitjans de comunicació social, fidels a recordar aquells esdeveniments socials que van poder marcar una persona o una època, recordaven, de manera efusiva, al llarg d'aquesta setmana, el vintè aniversari del desagradable succés, conegut com el «segrest de la farmacèutica d'Olot», notícia que encara que sembli un títol de pel·lícula d'Almodóvar, recorda els 492 dies que M. Àngels Feliu, va estar privada de llibertat, de manera il·legítima i injusta, en una petita localitat de la comarca d'Osona, més

concretament, a Sant Pere de Torelló.

La privació de llibertat es va iniciar el 20 de novembre de 1992 i va acabar el 1994, concretament el 27 de març, quan M. Àngels va aparèixer, gairebé per obra de màgia, en una gasolinera de Lliçà de Vall (Vallès Oriental). La família va denunciar la desaparició davant la Policia Local, tot i que la caserna de la Guàrdia Civil distava 100 metres... paradoxes de la vida! ja que havien estat precisament dos membres d'aquest cos de la Policia Local partípeps com a co-autors materials del segrest. Aquesta Policia Local d'Olot va començar la investigació de la pitjor manera possible, ja que, de la carrosseria del turisme de M. Àngels, humitejada per la rosada, no van treure ni una sola empremta; per això van assumir les indagacions dels Mossos d'Esquadra i un tercer cos policial va entrar en escena. Va ser la Guàrdia Civil per mitjà de la recentment creada UCO (Unitat Central Operativa), de la qual tant es parla en l'actualitat per diverses investigacions.

La instrucció del sumari 3/92, per part del Jutjat núm. 1 d'Olot, un dels més voluminosos instruïts a Espanya, va durar gairebé deu anys, amb grans vaivens i detencions sonores realitzades sota opinions de «pitonisses», «aficionats a detectius privats» i «confidents delirants», amb arxius provisionals i obertures, amb quatre jutges d'instrucció (Santiago Pinsach, Antonio Pastor, Anna Agustí i Pilar del Castillo), tot això sota una forta pressió mediàtica (judicis paral·lels) de programes televisius endevins a la recerca d'audiència, en la qual intervenien «experts» i «agents secrets» el lema professional dels quals podia ser tan senzill com «ximple l'últim», on es va arribar a donar per morta la segrestada i fins i tot a parlar d'un «autosegrest», abocant infàmies sobre una família molt coneguda d'Olot. M. Àngels Feliu ha recordat en diverses ocasions que aquestes especulacions li van impedir curar les ferides psicològiques.

Finalment, el judici oral es va celebrar quan s'estava a prop dels deu anys del segrest. Les sessions es van iniciar el 27 de novembre de 2002, en sessions de matí, els dimecres, dijous i divendres, i amb una previsió inicial de durada de tres mesos. A la banqueta es van asseure 8 acusats, per als quals el fiscal demanava un total de 162 anys de presó, sent l'expolicia local d'Olot Antoni Guirado qui afrontava una major pena (22 anys) per l'agregant d'haver estat un servidor de la llei. Els altres acusats eren: l'exguardabosc Ramon Ullastre, també ideòleg i cap de la banda; la seva esposa, Montserrat Teixidor; el cambrer Sebastià Comas Iñaki, conegut com «el carceller» de Feliu; el propietari d'un pub de Camprodon, José Luis Paz García Pato; i l'exfutbolista i entrenador de futbol Juan Manuel Pérez Funes Juanma. A més van ser citats 94 testimonis i 21 pèrits.

El 10 d'abril de 2003 es donava lectura pública a la sentència. La suma de penes privatives de llibertat van ser de 55 anys de presó i, malgrat que els cinc condemnats pel segrest van demanar al Tribunal Suprem que anul·lés les penes d'entre 14 i 22 anys de presó imposades en la Sentència de l'Audiència per diverses irregularitats, la mateixa va ser confirmada en la seva integritat pel TS en Sentència 6 de maig de 2004, amb un exprés reconeixement a la tasca realitzada per l'Audiència «per una acurada motivació» i «una acurada redacció dels fets».

L'expectació mediàtica del judici oral va ser important, com no era per a menys: dues-cents trenta-tres

acreditacions a mitjans de comunicació (ràdios, televisions, diaris i agències de notícies, locals i nacionals) que van poder estar presents i seguir les sessions.

Els periodistes amb acreditació de color vermell es podien quedar i la resta havia de reunir-se amb els periodistes que portaven altres colors en la seva acreditació, que no podien ser presents a la sala del judici i que havien de fer el seguiment a través del que, en termes periodístics, es diu «senyal institucional»; fins i tot els particulars que volien accedir a la Sala havien de portar un adhesiu enumerat amb el número del sumari, la finalitat del qual era tenir un mínim control d'accés, extrem que va suposar comentaris jocosos d'alguns periodistes, quan manifestaven: «anar a aquest judici és com anar a Port Aventura». L'ampli desplegament informatiu va obligar a habilitar quatre sales de premsa, tres al vetust edifici de l'Audiència i un a l'edifici proper del Col·legi d'Arquitectes, al costat de l'Audiència i de la Catedral, amb un muntatge que va suposar a la Generalitat un cost de 70.172 euros.

Tot això avui sembla senzill i normal, però quinze anys enrere, va ser tot un «repte» l'organització del judici oral, amb un nombre de mitjans de comunicació que va provocar que tot Espanya conegués M. Àngels Feliu. Es va haver d'improvisar la manera de gestionar la notícia judicial, parlar amb la premsa abans del judici per fixar mínimes regles de joc, es va haver de parlar amb els lletrats, tant sobre l'organització del judici i de les sessions com per donar solució a la lògica angoixa de M. Àngels davant el tràngol del judici; es van tenir moltes reunions i gestions amb la Generalitat, donada la novetat i falta d'experiència de l'esdeveniment judicial; en definitiva i en un to col·loquial, «va ser necessari tirar-se a la piscina» sense saber molt bé el cabal de l'aigua. Finalment, el bon fer de tots els intervinents (operadors jurídics, periodistes i funcionaris judicials i de la Generalitat) i un mínim de sentit comú, va donar com a resultat una forma d'afrontar un procés complex que va suposar un abans i un després i, així, avui és habitual que veiem per TV sessions de judicis mitjançant el mateix sistema que es va utilitzar en el cas d'Olot.

La novel·la negra dels «fets provats» destacava que el segrest va ser organitzat per uns policies locals d'Olot i un guarda forestal, ajudats per l'esposa d'aquest últim i un grup d'autèntics aficionats i gens professionals, que es van repartir les funcions delictives en dues espècies d'organitzacions delictives, anomenades de la «Garrotxa» i d'«Osona», que van tenir M. Àngels en un autèntic zulo en condicions deplorables, a la casa d'un dels «capitostos», en el qual la van introduir després donar-li a beure una ampolla de ginebra i donar unes voltes amb el cotxe amb la segrestada dins el maleter, que mai van aconseguir que es pagués el segrest. I que va acabar per la compassió de l'encarregat de vigilar la segrestada, Sebastià Comas Iñaki, qui no aguantava la pressió dels seus companys de banda i va decidir deixar-la en llibertat, sota l'anomenat «Síndrome d'Estocolm», en una gasolinera de Lliçà de Vall.

La fortalesa i enteresa de M. Àngels, posades de manifest en les seves declaracions en el judici oral, van contribuir al fet que pogués sobreviure a les condicions infrahumanes a què es va veure sotmesa, en un escàs espai de terreny cavat als baixos de la casa d'un dels segrestadors, sense llum, fins que li van posar una petita bombeta que connectava amb la cuina de la casa i li van deixar un transistor com a única forma d'estar relacionada amb el món exterior. En el judici, de manera totalment convençuda i lluída, va manifestar a les preguntes que li van fer que el temps sota terra passa de manera molt diferent que en llibertat.

M. Àngels comptava amb 34 anys d'edat quan va ser segrestada, i l'autor d'aquest article, per avatars del destí professional, va ser qui va presidir el tribunal, juntament amb els magistrats Fernando Ferrero Hidalgo i Carles Cruz Moratones, i qui va tenir l'honor de redactar la Sentència com a ponent.

Molta sort, M. Àngels!

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/comarques/2017/11/26/segrest-dolot-in-memoriament/881589.html?utm_source=rss